

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/316/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811211606
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7811211606.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bratislava, Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zast. JUDr. Jánom Mišiurom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 27 proti žalovaným: 1/ T. P. - P., so sídlom I. L. P. XX, IČO: XX XXX XXX a 2/ P. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, o zaplatenie 10.584,80 eur s prísl., o odvolaní žalovaného v 2. rade P. E. proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 5C/39/2012-261 z 5.3.2018

rozhodol:

M e n í rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené vo vzťahu k žalovanému v 2. rade tak, že žalobu voči žalovanému v 2. rade P. E. zamietá.

Žalovanému v 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 10.584,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 5.4.2011 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zaviazal žalovaných nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 100% s tým, že o výške trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 10.584,80 eur, ktorú sumu z poistného garančného fondu vyplatil poškodenému ako poistné plnenie dňa 26.11.2010 z dôvodu, že žalovaný v 1. rade ako fyzická osoba zapísaná v živnostenskom registri Obvodného úradu Rožňava, je držiteľom motorového vozidla VOLVO VO FH 12, EČV: O. XXX J., ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda a žalovaný v 2. rade je fyzickou osobou, bol vodičom predmetného vozidla, ktorý dňa 29.11.2009 zavinil týmto motorovým vozidlom dopravnú nehodu a v dôsledku dopravnej nehody vznik inej vecnej škody na cestnom/diaľničnom zariadení v správe Generálna Dyrekcia Dróg Krajowych, Katowica, Poľsko. Vyplatením tejto náhrady škody prešlo na neho právo poškodeného vymáhať náhradu škody voči zodpovedným subjektom.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný v 2. rade predložil dohodu o vykonaní práce uzavretej so žalovaným v 1. rade dňa 28.11.2009, na základe ktorej bol dojednaný druh práce - vodič NKD s tým, že pracovná úloha bude vykonaná do 5.12.2009. Zo správy od KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. zistil, že žalovanému v 1. rade bolo vyplatené poistné plnenie za škodu na motorovom vozidle VOLVO vo výške 1.305,79 eur. Zo správy od Sociálnej poisťovne, pobočka Bratislava, zistil, že žalovaný v 2. rade bol evidovaný v registri poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia ako zamestnanec - dohodár do 31.12.2012 u zamestnávateľa T. P. - TUKO Jablonov nad Turňou v období od 27.11.2009

do 31.12.2009. Napokon vychádzal zo zistenia, že žalovaný v 1. rade ako držiteľ motorového vozidla VOLVO FH 12 nemal uzavreté povinné zmluvné poistenie proti zodpovednosti za škodu.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 427 a nasl. OZ, § 223 ods. 1 ZP, vychádzajúc z vykonaného dokazovania konštatoval, že žalovaný v 2. rade zodpovedá ako vodič podľa § 420 ods. 1 OZ za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Jeho zodpovednosť by neprichádzala do úvahy len v prípade, keď v čase škodovej udalosti riadil vozidlo v súvislosti s plnením pracovných povinností prevádzkované jeho zamestnávateľom, pretože v takomto prípade by za škodu zodpovedal zamestnávateľ. Žalovaný v 2. rade však nebol v pracovnom pomere u žalovaného v 1. rade. Uzavrel, že na dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru nemožno analogicky použiť ustanovenia Zákonníka práce upravujúce práva a povinnosti z pracovného pomeru okrem tých, na ktoré právna úprava dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru výslovne odkazujú. Mal za to, že žalovaný neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by ho zbavovali zodpovednosti podľa § 420 ods. 1 OZ napr. predložením výpisu z knihy jász, cestovného príkazu na vykonanie jazdy, zápočtový list k reálnemu preukázaniu pracovného pomeru, preto bol toho názoru, že zodpovedá spoločne a nerozdielne so žalovaným v 1. rade.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie včas žalovaný v 2. rade z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, aby žaloba voči nemu bola zamietnutá. Uplatnil si plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie v predmetnom spore dostatočne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov však dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil, následkom čoho vo veci aj nesprávne rozhodol. Mal za to, že je nesporné, že ešte 29.11.2009 ako vodič nákladného motorového vozidla s návesom zn. VOLVO EČ: O. XXX J. následkom dopravnej nehody zavinil vznik inej vecnej škody na cestnom/diaľničnom zariadení v správe Generálne Dyrekcia Dróg Krajowych Katowica, Poľsko. Taktiež je nesporné, že držiteľom a prevádzkovateľom predmetného nákladného motorového vozidla s návesom bol v čase nehody žalovaný v 1. rade ako živnostník. Vykonaným dokazovaním nebola vyvrátená jeho obrana, že nemal vedomosť o tom, že toto vozidlo, resp. jeho náves neboli k dátumu dohody zmluvne poistené proti zodpovednosti za škodu. Takisto súdom prvej inštancie vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že zo strany žalovaného v 1. rade bola s ním za účelom vykonania prepravy zazmluvneného tovaru uzavretá 28.11.2009 na dobu určitú do 5.12.2009 dohoda o vykonaní práce, pričom v tomto období mal pre žalovaného v 1. rade vykonať ako vodič jazdu s nákladným motorovým vozidlom s návesom naloženým výrobkami zo železa do miesta dodávky tovaru v SRN. Za týmto účelom predložil dohodu, ktorú so žalovaným v 1. rade uzavrel na vykonanie dojednej pracovnej úlohy. Žalovaný v 1. rade pri svojej výpovedi tiež zdôraznil, že pre neho vykonal prácu, pričom nikdy predtým ani potom pre žalovaného v 1. rade žiadnu prácu nevykonával. Namietal, že súd prvej inštancie síce poukázal na ust. § 223 ods. 1 Zákonníka práce, avšak nezohľadnil vymedzenie pojmu „závislá práca“ upraveného v 1 ods. 2 Zákonníka práce v znení platnom k 29.11.2009, podľa ktorého sa za závislú prácu, ktorá je vykonávaná vo vzťahu nadradenosti zamestnávateľa a podradenosti zamestnanca považuje výlučne osobný výkon práce zamestnanca pre zamestnávateľa podľa pokynov zamestnávateľa v jeho mene za mzdu alebo odmenu v pracovnom čase na náklady zamestnávateľa, jeho výrobnými prostriedkami a na zodpovednosť zamestnávateľa a ide o výkon práce, ktorá pozostáva prevažne z opakovania určených činností, pričom podľa ods. 3 prvej vety tohto zákonného ustanovenia závislá práca môže byť vykonávaná výlučne v pracovnom pomere, obdobne v pracovnom vzťahu alebo výnimočne za podmienok ustanovených v tomto zákone aj v inom pracovnoprávnom vzťahu. Opomenul aj ust. § 225 ods. 1 ZP, z ktorého vyplýva, že zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi, s ktorým uzatvoril dohodu podľa § 223 za škodu spôsobenú zavinením porušením povinnosti pri výkone práce alebo v priamej súvislosti s ním rovnako ako zamestnanec v pracovnom pomere. Z tohto zákonného ustanovenia teda jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že zákonodarca mal záujem pri úprave zodpovednosti zamestnanca za škodu zrovnoprávniť výkon práce zamestnanca pracujúceho na základe pracovnej zmluvy s výkonom činnosti na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Preto nesprávne uzavrel súd prvej inštancie, že škoda vzniknutá pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil nebola v zmysle § 420 ods. 2 OZ spôsobená fyzickou osobou, žalovaným v 1. rade, keď bola spôsobená pri jeho činnosti tým, koho na túto činnosť použil, pričom na činnosť použitá osoba sama za takto spôsobenú škodu podľa OZ nezodpovedá. Namietal, že mu nie je zrejmé, na základe

akých dôkazov dospel k záveru, že dňa 29.11.2009 nemal riadiť nákladné motorové vozidlo s návesom žalovaného v 1. rade mimo súvislostí s plnením pracovných povinností. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo medzi ním a žalovaným v 1. rade k uzavretiu dohody o vykonaní prác mal za to, že je vylúčené a iluzórne, aby vykonal 29.11.2009 jazdu s vozidlom s návesom žalovaného v 1. rade, ktorý bol naložený tovarom, ktorého prepravu mal vykonať žalovaný v 1. rade ako dopravca, pre svoje potreby. Nestotožnil sa teda so záverom súdu, že jeho zodpovednosť za škodu by neprichádzala do úvahy len v prípade, ak by bol v čase škodovej udalosti riadne vozidlo prevádzkované žalovaným v 1. rade v súvislosti s plnením jeho pracovných povinností. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, že neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by ho zbavovali zodpovednosti za škodu napr. predložením výpisu z knihy jász, cestovného príkazu, resp. zákazkového listu k reálnemu preukázaniu pracovného pomeru považoval za paradoxné vzhľadom na to, že takýmito dokladmi nedisponuje, keďže jeho pracovnoprávny vzťah so žalovaným v 1. rade trval v podstate len dva dni a nebolo v jeho možnostiach ich súdu predložiť. Keďže riadil nákladné motorové vozidlo s návesom prevádzkovaným žalovaným v 1. rade v pomere obdobnom pracovného pomeru, bol v zmysle § 420 ods. 2 OZ použitý fyzickou osobou pri činnosti, ktorou bola spôsobená škoda, preto neprichádza do úvahy ani jeho zodpovednosť za takto spôsobenú škodu podľa Občianskeho zákonníka. Prichádza do úvahy jeho zodpovednosť za škodu spôsobenú žalovanému v 1. rade ako zamestnávateľovi zavinený porušením povinnosti z jeho strany podľa § 225 ods. 1 ZP, avšak náhrada tejto škody nie je predmetom tohto sporu.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, priznať mu proti žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že právne relevantné skutočnosti boli predmetom konania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi v dostatočnej miere vysporiadal, náležite zistil skutkový stav veci a správne vec právne posúdil. Zdôrazňoval, že zákon ukladá stranám sporu tvrdiť pred súdom prvej inštancie všetky pre vec právne významné skutočnosti, ktoré tu boli v čase konania pred súdom prvej inštancie a označiť dostupné dôkazy spôsobilé k ich preukázaniu. Podľa neho žalovaný v 2. rade neargumentuje v podanom odvolaní žiadnymi novými prostriedkami procesného útoku, ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyssporiadal. Právo novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka. Namietal, že žalovaný v 2. rade neprodukoval žiaden relevantný dôkaz, že v čase dopravnej nehody ho žalovaný v 1. rade použil na svoju činnosť, ktoré by ho zbavovali zodpovednosti podľa § 420 ods. 1 OZ napr. predložením výpisu z knihy jász, predložením cestovného príkazu na vykonanie jazdy, predložením zákazkového listu k reálnemu pracovnému pomeru a pod. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 30Cdo/5009/2011, z časti odôvodnenie ktorého citoval. Bol toho názoru, že žalovaný v 2. rade neprodukoval ani nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že v čase dopravnej nehody riadil vozidlo v rámci plnenia pracovných úloh pre žalovaného v 1. rade ako zamestnávateľa. Samotné tvrdenie žalovaného v 2. rade bez označenia, resp. doloženia relevantných dôkazov podľa jeho názoru je nedostatočné. Navyše zastával názor, že aplikácia ust. § 420 ods. 2 OZ by sa mohla teoreticky vzťahovať na žalovaného v 2. rade len v prípade, ak by samotný zamestnávateľ žalovaného v 2. rade zodpovedal za škodu podľa § 420 OZ, žalovaný v 1. rade však zodpovedá za škodu podľa § 427 OZ. Bol toho názoru, že žalovaný v 2. rade ako priamy škodca zodpovedá za vzniknutú škodu podľa § 420 ods. 1 OZ. Namietal, že bol povinný mať pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti a presvedčiť sa, či vozidlo je poistené, preto nesie zodpovednosť s poukazom na ust. § 420 ods. 1 OZ.

8. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení k stanovisku žalobcu uviedol, že v celom rozsahu trvá na podanom odvolaní, vyjadrenie žalobcu považuje za skutkovo a právne nedôvodné. Zdôrazňoval, že trvá na tom, že v konaní nebola vyvrátená jeho obrana v tom smere, že nemal vedomosť o tom, že vozidlo, resp. jeho náves neboli k dátumu nehody zmluvne poistené proti zodpovednosti za škodu. Opakovane uvádzal, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že so žalovaným v 1. rade za účelom vykonania zazmluvnenej prepravy tovaru uzavrel 28.11.2009 na dobu určitú do 5.12.2009 dohodu o vykonaní práce. Bol toho názoru, že za novotu nemožno považovať jeho poukaz na vymedzenie pojmu závislá práca upraveného v § 1 ods. 2 Zákonníka práce. Opakoval časť svojho odvolania v súvislosti s námietkami, že v čase vzniku škodovej udalosti mal použiť nákladné motorové vozidlo sledujúc vlastné záujmy alebo záujmy tretej osoby. V doplnení svojho stanoviska k vyjadreniu žalobcu uviedol, že na výzvu súdu prvej inštancie z 18.5.2018 podaním zo 6.6.2018 podal vyjadrenie. Toto svoje vyjadrenie, podané v lehote ustanovenej uznesením vo veci konajúceho súdu, čo bolo v období, keď sa ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy nachádzal v zahraničí, po návrate na územie SR doplnil v tom smere, že z dôvodu naďalej spochybnovanej existencie jeho pracovnoprávneho vzťahu so žalovaným

v 1. rade v čase nehody na základe osobnej návštevy v pobočke Sociálnej poisťovne v Rimavskej Sobote mu táto potvrdila, že je evidovaný v registri poisťencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia vedenom Sociálnou poisťovňou ako zamestnanec - dohodár do 31.12.2012 a z toho v období od 27.11.2009 do 31.12.2009 u T. P. - TUKO, IČO: 37 342 983 Jablonov nad Turňou. Predmetné tvrdenie, ktoré nie je novotou v odvolacom konaní, nakoľko potvrdzuje stav z roku 2009, je podľa neho jednoznačným dôkazom trvania jeho pracovnoprávneho vzťahu so žalovaným v 1. rade v dobe nehody.

9. Žalobca k písomnému stanovisku žalovaného v 2. rade uviedol, že sa plne pridržiava svojich argumentov uvedených vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade. Zastáva názor, že nie je namieste zo strany žalovaného v 2. rade tvrdenie, že vykonaným dokazovaním nebola vyvrátená jeho obrana v tom smere, že nemal vedomosť o tom, že vozidlo žalovaného v 1. rade nebolo k dátumu nehody zmluvne poistené proti zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo/134/2009 z 31.8.2010. Opakovane uvádzal, že žalovaný v 2. rade nepreukázal, že v čase dopravnej nehody vykonal ako vodič jazdu s výrobkami železa pre žalovaného v 1. rade do miesta dodávky tovaru v SRN.

10. Stanovisko žalobcu bolo žalovanému v 2. rade doručené 8.8.2018.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného v 2. rade ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 2. rade je dôvodné.

12. Odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani na potvrdenie ani na zrušenie rozsudku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, preto v zmysle § 388 C.s.p. zmenil rozsudok vo výroku, ktorým žalobe vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bolo vyhovené tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

13. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 26.6.2019 o 9,45 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II.poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 19.6.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 C.s.p.

14. Žalovaný v 2. rade v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ uzavrel, že škoda vzniknutá pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil, nebola v zmysle § 420 ods. 2 OZ spôsobená fyzickou osobou pri jej činnosti tým, koho na túto činnosť použil, pričom na činnosť použitá osoba sama za spôsobenú škodu podľa Občianskeho zákonníka nezodpovedá.

15. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že vo vzťahu k žalovanému v 2. rade vyhovel žalobe s poukazom na ust. § 420 ods. 1 OZ majúci za to, že na dohodu o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru nemožno analogicky použiť ustanovenia Zákonníka práce upravujúce práva a povinnosti z pracovného pomeru okrem tých, na ktoré právna úprava dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru výslovne odkazujú. Zodpovednosť žalovaného v 2. rade by podľa záveru súdu prvej inštancie neprichádzala do úvahy iba v prípade, keby v čase škodovej udalosti riadil vozidlo, v súvislosti s plnením pracovných povinností prevádzkovaného zamestnávateľom, žalovaný v 2. rade však nebol v pracovnom pomere u žalovaného v 1. rade.

16. Podľa § 420 ods. 1, 2 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

17. Cit. ust. § 420 ods. 2 OZ rieši situáciu, keď bola škoda spôsobená činnosťou spadajúcou do pôsobnosti fyzických, prípadne právnických osôb z hľadiska vecného, miestneho alebo časového. Môže ísť o činnosť pracovníkov alebo členov právnickej alebo fyzickej osoby, o činnosť osôb, ktoré vykonávajú činnosť pre právnickú či fyzickú osobu na základe iného zmluvného vzťahu než pracovnoprávneho.

Konajúca osoba (škodca) teda pri výkone svojej činnosti nesleduje iba svoj osobný záujem medzi ňou a právnickou alebo fyzickou osobou je vnútorný vzťah k činnosti vykonávanej týmito právnickými alebo fyzickými osobami, vyvíjajúcimi napr. podnikateľskú činnosť. Ak však konanie takejto použitej osoby, ktorá spôsobila škodu nemožno považovať za činnosť právnickej alebo fyzickej osoby, ide o vybočenie z tejto činnosti (tzv. exces); v takom prípade je daná zodpovednosť tejto použitej osoby.

18. V danom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že neboli splnené podmienky § 420 OZ, teda že i keď žalovaný v 2. rade vykonával dohodu o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru pre žalovaného v 1. rade, na tieto dohody nemožno použiť ustanovenia Zákonníka práce, resp. konštatoval, že jeho zodpovednosť by neprichádzala do úvahy, iba keby v čase škodovej udalosti riadil vozidlo, v súvislosti s plnením pracovných povinností, prevádzkovaného zamestnávateľom, avšak žalovaný v 2. rade nebol v pracovnom pomere u žalovaného v 1. rade.

19. Uvedený záver nemožno považovať za správny.

20. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v 2. rade zapríčinil dopravnú nehodu v čase, keď na základe dohody o vykonaní prác uzavretej so žalovaným v 1. rade riadil ako vodič motorové vozidlo VOLVO FH 12 (ťahač návesu), EČV: O. XXX J.. Uvedenú skutočnosť žalovaný v 1. rade vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil. Dohodu o vykonaní práce uzavretú medzi žalovanými dňa 28.11.2009, žalovaný v 2. rade predložil súdu spolu s podaným odporom proti platobnému rozkazu 4.4.2012 (č.l. 53 spisu).

21. Podľa § 223 ods. 1, 5 ZP zamestnávateľ môže na plnenie svojich úloh alebo na zabezpečenie svojich potrieb výnimočne uzatvárať s fyzickými osobami dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohodu o vykonaní práce, dohodu o pracovnej činnosti a dohodu o brigádnickej práci študentov), ak ide o prácu, ktorá je vymedzená výsledkom (dohoda o vykonaní práce) alebo ak ide o príležitostnú činnosť vymedzenú druhom práce (dohoda o pracovnej činnosti, dohoda o brigádnickej práci študentov). Spory vyplývajúce z tejto dohody sa prejednávajú rovnako ako spory z pracovného pomeru.

22. Podľa § 225 ods. 1 ZP zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi, s ktorým uzatvoril dohodu podľa § 223 za škodu spôsobenú zavineným porušením povinnosti pri výkone práce alebo v priamej súvislosti s ním, rovnako ako zamestnanec v pracovnom pomere.

23. Podľa § 226 ods. 1 ZP dohodu o vykonaní práce zamestnávateľ môže uzatvoriť s fyzickou osobou, ak rozsah práce (pracovnej úlohy), na ktorý sa táto dohoda uzatvára nepresahuje 350 hodín v kalendárnom roku. Do rozsahu práce sa započítava aj práca vykonávaná zamestnancom pre zamestnávateľa na základe inej dohody o vykonaní práce. Dohodu o vykonaní práce možno uzatvoriť najviac na 12 mesiacov.

24. Z cit. § 225 ods. 1 ZP vyplýva, že pokiaľ zamestnanec uzavrel dohodu podľa § 223 ZP, medzi ktoré patrí aj dohoda o vykonaní práce v zmysle § 226 ZP, zodpovedá zamestnávateľovi, s ktorým uzatvoril dohodu za škodu spôsobenú zavineným porušením povinnosti pri výkone práce alebo v priamej súvislosti s ním, rovnako ako zamestnanec v pracovnom pomere.

25. Je teda zrejmé, že pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že na dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru nemožno analogicky použiť ustanovenia Zákonníka práce upravujúce práva a povinnosti z pracovného pomeru, vec nesprávne právne posúdil, pretože z cit. § 225 ods. 1 ZP vyplýva, že zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi, s ktorým uzatvoril dohodu podľa § 223 za škodu spôsobenú zavineným porušením povinnosti pri výkone práce alebo v priamej súvislosti s ním, rovnako ako zamestnanec v pracovnom pomere. Ide teda o činnosť charakterizovanú výslovne v ust. § 420 ods. 2 OZ. Žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla, ktorého prevádzateľom bol žalovaný v 1. rade, by bol zodpovedný za škodu, ktorú spôsobil pri škodovej udalosti porušením právnej povinnosti, pokiaľ nejde o prípad uvedený v § 420 ods. 2 OZ.

26. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že k dopravnej nehode došlo v čase, kedy žalovaný v 2. rade riadil ťahač návesu, ktorý mu žalovaný v 1. rade zveril na základe dohody o vykonaní prác za účelom dopravy tovaru na určené miesto. Žalobca ani žalovaný v 1. rade v konaní nepopreli tvrdenia žalovaného v 2. rade, že ako vodič v čase škodovej udalosti riadil ťahač návesu v

súvislosti s plnením pracovných úloh s tým, že pracovná úloha na základe dohody uzavretej 28.11.2009 mala byť vykonaná do 5.12.2009, pričom k dopravnej nehode došlo 29.11.2009 v Poľsku. Za takýchto okolností skutočnosť, že žalovaný v 2. rade súdu nepredložil výpis z knihy jász, cestovný príkaz na vykonanie jazdy, zápočtový list k reálnemu preukázaniu pracovného pomeru, neodôvodňujú záver o tom, že žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla zodpovedá za škodu popri prevádzkovateľovi motorového vozidla, resp. že neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých je potrebné mať za to, že škoda bola spôsobená fyzickou osobou, lebo bola spôsobená pri činnosti tými, ktorých na túto činnosť fyzická osoba (žalovaný v 1. rade) použil.

27. V prejednávacom spore preukázateľne škodu spôsobil žalovaný v 2. rade v čase, keď vykonával činnosť pre žalovaného v 1. rade na základe dohody o vykonaní prác, pričom za škodu spôsobenú pri plnení úloh v zmysle dohody o vykonaní prác zodpovedá zamestnávateľovi, rovnako ako zamestnanec v pracovnom pomere. Ani z cit. § 420 ods. 2 OZ nevyplýva, aby pre posudzovanie zodpovednosti osoby použitej sa vyžadovala existencia zamestnaneckého vzťahu, jedinou podmienkou je, že išlo o spôsobenie škody pri výkone činnosti, resp. že pri výkone svojej činnosti nesledoval iba svoj osobný záujem. Uvedená skutočnosť v danom prípade bola preukázaná. Preto žalovaný v 2. rade nezodpovedá za spôsobenú škodu priamo žalobcovi, ale svojmu „zamestnávateľovi“, pre ktorého v čase, keď spôsobil škodu, vykonával činnosť v zmysle dohody o vykonaní prác s odkazom na ust. § 223 v spojení s § 226 a § 225 ZP, preto v tomto konaní žalovaný v 2. rade nie je pasívne legitimovaný, keďže plnenie z poistného garančného fondu, ktoré uhradil poškodenému si žalobca mohol a aj uplatnil voči žalovanému v 1. rade ako prevádzkovateľovi motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. Preto odvolací súd žalobu voči žalovanému v 2. rade ako nedôvodnú zamietol aj s poukazom na rozhodnutie NS ČR z 13.12.2005 sp.zn. 25Cdo/277/2004, ktoré je podľa záveru odvolacieho súdu použiteľné aj na daný prípad. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetným rozhodnutím nie je dotknutá zodpovednosť žalovaného v 2. rade za spôsobenú škodu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade v zmysle cit. § 225 ods. 1 ZP.

28. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s § 388 C.s.p. rozsudok vo výroku, ktorým žalobe žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bolo vyhovené zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

29. O nároku na náhradu trov celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1, 2 C.s.p.

30. Vzhľadom na plný úspech žalovaného v 2. rade odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov celého konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).